

GOCE SMILEVSKI

Goce Smilevski (1975), prozaist, romanopisec, esejist. Objavlja kratke zgodbe v makedonskih in tujih revijah. Na anonimnem natečaju "Vardar filma" je zmagal s scenarijem "Klaus". Objavil je dva romana: *Planet neizkušnje* (2001) in *Pogovor s Spinozo* (2002, nagrada dnevnega časopisa Utrinski vesnik za najboljši roman leta 2002). Zastopan v več antologijah kratke makedonske zgodbe v Makedoniji in tujini.

Dvojčici

Juliu Cortasarju

Mrak. Georgina.

Mirno ležim v tej sobi, tisoče kilometrov stran od Buenos Airesa, leživa umaknjeni v svojih telesih, leživa druga ob drugi, oblačiva se druga v drugo, z dotiki. Leživa, enaki, popolnoma enaki: sestri dvojčici. V glavi se mi pogosto pojavi spomin iz otroštva. Alejandra in jaz stojiva pred ogledalom in se vidiva dvojno, večkratno, brezštevne kombinacije zrcaljenj: jaz se stapljam v Alejandro, ki je ob meni, jaz se stapljam v Alejandro, ki je v ogledalu, stapljam se v lasten odsev v ogledalu. Ko sem opazovala njen lik na gladki površini, sem prvič (čeprav sva imeli komaj pet let) začutila potrebo po njeni popolni bližini (ali pa je to bila potreba po bližini sebe?)

Mati naju je puščala v kopalnici, kjer sva se kopali v pločevinasti kadi, jaz pa sem jo vsako nedeljsko dopoldne klicala, naj čim prej pride, da bi moji prsti drseli po njeni koži, njeni pa po moji.

Zvečer v temni sobi, kjer se je smrčanje babice mešalo s prdenjem najinega očima in mrmrajočo molitvijo najine matere v snu, so moje ustnice iskale njene ustnice, njeni prsti so polzeli po mojem mednožju in iskali utrip, ki bije kot srce pod njenim dotikom.

Nemirno leživa v tej sobi, tisoče kilometrov proč od Buenos Airesa, ko njen jezik kot urni kazalec kroži okrog moje desne bradavice, leže v sebi nosiva spomine na temo tiste sobe, tisoče kilometrov stran, ko se jezik moje sestre dvojčice spušča vse niže in niže, traja tema noči, v kateri vidiva smrt najine matere, sestrin jezik se dotika mojega popka, ga liže, ko na naju pritiska spomin na noč, v kateri naju je očim zvezal na postelji in nama prvič in zadnjič pokazal, kaj lahko moško telo naredi ženskemu, to nama je pokazal le nekaj korakov stran od mrtvega telesa najine matere, tepel je sestro, tudi mene so boleli njegovi udarci, njo je posiljeval, jaz pa sem skupaj z njo izgubljala nedolžnost in vse, kar se je tistega večera dogajalo v tisti temi, se mi vrača v spomin, ko jezik sestre dvojčice polzi proti mojemu mednožju, mi liže ščegetavček, jaz pa se dotikam njenih las in molčim, če molku lahko rečemo sladko stokanje.

Voda. Alejandra.

Te obale niso La Plata, Sena pa tudi ni Atlantski ocean, pa je vendar voda. Zna zgrabit in odnesti in jaz to vem, to vem zdaj, ko se bliskovito približujem Seni, ko padam s Pont Neufa. Ni drugega izhoda razen tega molčečega odlaganja, ni drugega izhoda iz hotela, v katerega sva vstopili pred petimi leti, ko sva zapuščali Buenos Aires, bežali sami pred sabo, od svoje preteklosti, nezaželeni prihodnosti, pred skupinami, ki so na ulicah vzklikale imena Juana Perona, pred strahom, kaj vse bi nama lahko storil režim Juana Perona, če bi se izvedelo za najino ljubezen. Tudi to sedaj je beg, beg, ki bo za razliko od prejšnjega uspešen, ker sva med begom iz Buenos Airesa s seboj vzeli preteklost, tu pa na naju pritiska emigrantska resničnost (Pariz pač ni mesto luči). Sedaj sem eno ped nad gladino Sene, v Seni opazujem svojo podobo in se mi ne zdi, da je to moja podoba, marveč da opazujem Georgino in bliskovito padam v vodo, v podobo, v Georgino, padam vanjo in vase in v vodo istočasno, padam v vodo in v smrt tega hladnega jutra tisoč devetsto petintridesetega, propadam, odkar sem na gladini vode pustila vse, kar sem nosila v sebi preteklih štirideset let.

Most. Georgina.

Pomlad je, dvaindvajseta pomlad po njeni smrti. Hodim po Pont Neufu, hodim z rakom, ki ga imam na desni dojki, katere bradavico je Alejandra grizljala, preden je odšla za vedno, hodim in pričakujem, da bom srečala smrt, ker zdravnik ni ovinkaril: "Samo še nekaj dni življenja vam je ostalo," mi je rekel v petek. Sama hodim po mostu, gledam v vodo, ki teče pod menoj, pod

mostom, gledam v tisto drugo, pa vendar isto vodo, v katero je ona skočila, ne da bi mi povedala, da bo to storila. Poskušam videti njeno podobo v vodi in vse, kar lahko vidim, je občutek, ki me ves čas ovija, kroži okrog mene, in sedaj se mi zdi, da ta občutek pada v vodo, pada v Seno, opazujem, kako se potaplja občutek, ki me je prevzel vse do kosti vedno, ko sem pomislila na skrajno prepredenost usode, ki gradi ozvezdja na Zemlji, ozvezdja, ki se lahko vidijo samo z določene zvezde.

